

Personas:

D. N. Klotene - *J. K.*
Re. Arman Karmene - *S. K.*
M. A. Purene - *S. K.*
J. A. Fogelene - *S. K.*
E. A. Luitgarde - *S. K.*
Grieta - *E. K.*
Bikene - *S. K.*
Bikenes meita
Brütgans

Istāba ar mazpilsontisku ierīkojumiņu. Klavieres.

Kloķene uzposusēs, ātri ienāk — uzbudināta, nosebojusēs.
Pieiet pie aptiātā kafijas galda un skaita tases.

Viena, divas, trīs, četras, piecas, sešas! — Grieta! Grieta!
Viena, divas, trīs, četras, piecas, sešas! Skafaki, uzbudināta.
Grieta!

Grieta ieskrej steidzīga.
Nu, nu, nu!

Kloķene
Nu, nu! Vai es neteicu, ka vajaga septiņas? Septiņas —
es teicu — tases!

Grieta
Septiņas? Kādēļ tad septiņas? Vairāk jau jums ne-
maz nebūs viešņu! Es jau izrēķināju.

Kloķene
Rēķinātāja! Dari ko tev liek un nerēķini. Rēķins man
pašai — tā va man nevajag! Ak — ikurat lai sešas!
Domā, ka man tik vien i būtu to tašu kā tas pusdūcis!
Tašu pilna bufete! Lai katram tik daudz mantas! —
Nu — krējumu uznesi?

Grieta
Ir, ir!

Kloķene
Ar biežumiem?

Grieta
Kādi jau nu te Rīgā biežumi! Teic jau, ka tai bodelē pic-
iņus viltojo t, ače, taisot ar sviestu, maisot kopā —
vis. Angšā ta' nostājoities biezs kā kažoks, bet apakšā tad
tāds kā mans priekšauts, tik zils!

Kloķene

Ak tu tēvs — tēvs! Ko gan neizdomā, neizgudro! Uz krāpšanu, uz vīšanu vie' visa tā pasaule tik iziet! Ieļdamās. Bet lai tik tas man nāk zināms, lai! Pie policijas uzrādīšu. Es jau nu tā sevi nelikšos apšmankties, kā citi laudis!

Grieta

Tā jau es ar' ar likumu liku manīt. Nemaz jau nekasi-damās gar viņiem. Stāstīja par cietiem — sak, tur un tur tā darot! Viltot ir kreimu, ir sviestu! Bet ka mums tā būtu, tad jau madama tūlīt uzrādītu policijai.

Kloķene

Nu ko ta' šie teica?

Grieta

Ko ta' nu teica? Ieļēja jau tad to labāko!

Kloķene

Ā, ir gan labs! Pateikšu viespānī, ka man ekstrā atsūnīja no muižas. — Nu, — no muižas, no Leišiem! Man māšai Leišos muiža.

Grieta

Ak — māšai Leišos muiža! Pirmā dzirdēšana!

Kloķene

nepatīkami aizskārta.

Būmās, kā duma! Pirmā dzirdēšana! Daudz ko dzird pirmo reizi! Kad jau Kurmenei neteiks tā — viņa pate modernieka meita, viņa jau brāķē uz visām kantīm!

Grieta

Ko ta' Kurmene nebrāķē? Tikpat cilvēkus ar! Tas jau nav vēl dzimis, kas viņai pa prātam varēs iztapt! Tāpat tās meitas. — Tās jau daudz, kad mēnesi kādā var pie viņas nodzīvot. — Nāk pie galda, bažīsi. Dievs vien zin, kāds nu tas kūks būs!

Kloķene

Pielūko vien, ka nebūsi labu izcepusi!

Grieta

Ja, tad jau es tā vainīgā. Bet kas ta' man nelāva nemi tik daudz. Pavalga, cik vajadzīgs?

Kloķene

Pavalga, pavalga? Tu tik to pavalgu kladzini! Tu jau pa sviestu tik grībi mīcīties kā pa mālīem! Kas labš cepējs, izcep ir pavisam bez pavalga. Nepacietīgi. Nu nez, kur nu paliek, kur ne! Tu žē, tu žē! Pāri jau par pietiem, bet viņas vēl nevar atmākt!

Grieta

nosēstas uz krēsla pie durvīm.

Nu — Kurmene jau kamēr izštātēja s. Apliek to lielo aubi, piesprauž tās adatas katrā pusē, tos garos karuljus tais ausis un ta' nu sakar tos zeltus, kur tik nu var pietikt! — Vai līdz pašam vēderam! — Afis kas afis!

Kloķene

Vai tad nu ar' nevar kārties? Dievs tu pas! Nāk jau pa logiem, pa durvīm.

Grieta

Ja — laudis jau runā, ka šis pats, tas Kurmis, gan brīnum mākot.

Kloķene

Un kas māk, tam nāk, tā jau nu veca lieta! Uzreiz atkal kā auminēdamās un vai izmisuse. Un nenāk vēl un nenāk! Tiri vai cilvēks tu paliec par neru! Lai nu tās citas vēl kā, bet kur tad tā Fogelene. Tā jau arvien mēdz būt pirmā!

Grieta

Ja, pate pirmā gan! Kur jau izēšans. Bet kāpēc ta' jūs, madamiņ, nekad pie tās Fogelenes neejat, ko? Es jau arvien brīnos. Kāpēc ta' šī nelūdz?

Kloķene

Ko tāds lūgs, ko taisis? Pašam, jāsaka, nav ko bāzt mutē!

Grieta

Bet cik cīrīga, laid tu mani! Uz vācmodīvie' tā mēle iet, uz vācmodi vie'.

Klokene

Spoks tāds, vairāk nekās! Bālsis aiz durvīm. Klau, klau, nu jau nāk!

Grieta kājās.

Klokene

Ej, nu ej, ej, palīdzī noņemt drēbes un tad nes kannu.

Grieta prom.

Uznākt Fogelene, Kurmene, Luītgārde ar lietu muzikas mapi.

Fogelene

Nu labdien, labdien.

Kurmene

Klokene ļoti laipna pretī.

Nu labdien, labdien, manas dāmas, labdien! Fogelenei. Un tā jūsu meitas jaunkundze? Nu labdien, labdien. Bet kas tad nu nāks tik vēlī? Nu jau tīri vai būs jāsāk rāties! Kafēja jau gluži anksta palikusi. Nu lūdzu, pie-sēst, lūdzu! Šite, Kurmis kundze, šite uz zofades! lūdzu — Fogel kundze! Būs mīkstāka sēza. Tā, manas dāmas, tā. Jūtāties kā mājās!

Grieta ienes lietu kannu kafijas.

Fogelene nosēzdamās.

Ach, ach, cik labi šē nosēsties. Un cik jums silta tā wohnunga! Warm, weich und gemüthlich!

Kurmene

Ak ko nu, mīļā Fogel kundze, kas tagad ir ieradis tais jaunajās mājās dzīvot —! Šē vēl visa tā vecmodīgā ietaise!

Klokene ieļej kafiju.

Lūdzu, lūdzu!

Fogelene

Jā, bet jaunajās mājās ir tie wohnungi arvien feichti.

Kurmene nīcinoši.

Jā, pie jums smilšu kalnos varbūt gan, bet mums uz bulvāriem visas jaunās mājas tagad taisa ar luft-heicungu. Kur tur var būt feichts?

Grieta skaļi.

Vai vēl vajadzēs vārit?

Klokene

Ej, nu ej, ej, kad vajadzēs, tad tevi pasauksū.

Kurmene sēž arvien atgāzāsēs, abas rokas pār vēderu sakru-stojuse.

Nu, kur tad jums vēl tie citi viesi?

Klokene

Kādi tad nu man vēl citi? Daudz, ja varbūt Puriņ kundze atnāks. Es jau tik tās tuvējās vien aicināju.

Fogelene

Bet klāts priekš daudziem. Eins, zvei, drei, vier, fünf, sechs, sieben; ja, sieben Tassen!

Klokene izlietkas pārsteigta.

Ak, tiešām? Nu redz, meita uzlikuse; tīri kā apduļuse.

Fogelene apbrīnodama.

Ak, cik skaista zervise! Cik feins porcelans! Un no tā jums laikam vaj vesels ducis?

Klokene nevērigi.

Divi ducī! Priekš divdesmitcetrām personām.

Kurmene

Ach, to jau es pazīstu! To man ar' pie Jakša rādija, kad es grībēju pirkta vuvu. Un tad viņš teica, ka tā jau esot vecmodīga, nevienš tā ko vairs nebušot pirkt. Lētāks arī ir, daudz lētāks nekā mans. Brāktis! Nu! — Bet — vai jūs ar' zināt, cik man s maksā? — Man s maksā aston padsmīt rubļu ducis, tātēni pusotra rubļa tase. Nu un kas tur liels! Uz katra virsū tik viena tāda kā jorģina, kā, bet es par diviem duciem samaksāju — Ak, jā! Tad vēl es savu lieto sudraba kannu ar' pirknu un tad ar tiem...

Kloķene dumsīga, pārtrauc, uzbudināta un nemierīga, sa-
griež kūku.

Lūdzu, lūdzu, ņemat maizi, manas dāmas!

Fogelene smekē.

Ach, feina maize! **Briņum** izdevusēs! Torte kas torte!

Kurmene smekē ar kritiskiem vaibstiem.

Kloķene
Vai nav laba?

Kurmene

Maz aizdara! Pie tādām lietām nevar aizdara taupīt.
Es kad lieku cept, nekā nežēloju: lieku rožu eļļu, cukatu,
mandeļes! — Dārgs jau nu gan viss tas iznāk. Bet tad
ari ir pēc kā.

Kloķene pārtrauc.

Lūdzu nemiet krējumu.

Fogelene

Ach! — Schener, diker Schmand. Ach! — und si s wie
Mandeln.

Kurmene liek savu tasi pie lūpām un loka galvu.

Piededzīs! Tas no tam nāk, kad tik viena pate meita.
Es tagad pieņemu istabas meitu.

Kloķene saviebias, bet tad acumirkņi atkal miligs skats.

Bet jums jau vēl nemaz nav cukura. Lūdzu, lūdzu!

Kurmene

Kāds jums tas cukurs dzeltens un piebiris. To jūs lai-
kam tepat bodītē ņemat. Es gan ņemu cukuru tikai lie-
lajos veikalos.

Fogelene

Ja — tur nu gan ir arvien feine Waare!

Kloķene Fogelenei.

Bet lūdzu, jums jau nemaz neplok. Jūs jau nemaz nedzerat.

Fogelene

Ach, es esu tā sakarsuse. Bin so erhitzt!

Kloķene

Kafeja paliks auksta.

Fogelene

Kalter Kaffe macht schen.

Kurmene piegrūž Kloķenei, aizrādot uz Fogelenes nošu mapī.
Stali.

Bet aiz kāda āķa tad tā **Kurmene** būs aizķērusēs, kad vēl
nerādās?

Fogelene

Feine Leite kommen spet.

Kurmene

Varbūt ar' nenāks?

Kloķene

Kā nu nenāks! Tik **svēti** nosolījās! **Sevišķi** svarīgas
ziņas solījās sadabūt. **Pavisam** jaunas!

Kurmene

Nu, kas nu tos **Pārenes** jaunumus nepazīst!

Fogelene

O, o! **Neigķeiten!** Ach, wie schen!

Kloķene

Bet Fogel kundze, vai jūs mums ko nepadziedāsāt? Ak,
lūdzu, lūdzu. Fogel kundze!

Fogelene

Ach, ne, ne, ne! Es nemaz neesu pie balsa. Schittimine
is beleit.

Kurmene rausta plecus.

Fogelene

Un kas lai paņada?

Kloķene

Nu, jūsu jaunkundze pavādis.

Luitgardē.

Ja, mamā! Un notes mums tak līdz. Noten haben wir
doch mit.

Kloķene

Nu redz, cik jauki!

Kurmene stingra.

Sakat, cik jums veca ir tā jaunkundze?

Fogelene

Luitgardchena? Tīfpadsmī gadu.

Kurmene

Nu, neākstāties! Divpadsmit gadu! Izskatās jau kā divdesmit.

Fogelene gandrīz pie randām.

Aber, Frau Kurmen! Šīto bērne jūs turat tīftesmit gadu! Fū!

Kurmene

Nu, nu, drusku nostrīpot jau nu es arī varu; bet par brīgtanu padomāt nemaz nebūtu lieki.

Fogelene

Fū, fū, jūs tais joku! Sie lieben zu spassen!

Kurmene

Nu, kas tad ir ar to dziedāšanu? Sperat tad tik vaļā!

Fogelene kāšē.

Es gan nezīnu — khm, khm, Schimme — ganz bejejt.

Kurmene

Ko nu cirējāties? Dziedāt jau jūs gribat kā ēst!

Fogelene ar Luitgardi pie klavierēm.

Nu ko tad vēl las tās dāmas? „Tef cīji acis ieskatīju?“

Kloķene sajūsmīnāta.

Ak, vai jums ir tas līdz?

Fogelene

Das is mein Repertar.

Kloķene

Lūdzu, lūdzu, lūdzu! Nu lūdzu, mājā Fogel kundze, lūdzu, jaunkundze!

Kurmene

Kā smago artilēriju nevar iekustināt! Idzīga maisa savu tasi.

Fogelene ar afektētu jūsmu un dažreiz nepareiziem topļiem sāk dziedāt Šanberga: „Tef dzīji acis ieskatīju“, vai arī kādu citu vecmodīgu, sentimentālu dziesmu, kuru pavada Luitgarde, ar visu spēku sizdama uz klavierēm un akordus ķerdama kā nu kurū reiz. Kloķene, sajūsmīnāta, mēģina dziedāt līdz, bet Fogelene cenšas to pārkleigt.

Kloķene kad dziesma beigta, ar asarām.

Ne, cik jauki! Debešķīgi! Brīnīšķīgi! Applaudē.

Fogelene sajūsmā.

Nu, ko vēl? Ko vēl? Man balss sāk atiet vaļā! Khm! Khm! Štimme is los!

Kurmene pie galda.

Jābēg no mājām laukā!

Kloķene pie galda.

Nu, Kurmīš kundze, vēl kafēju, ja? Fogel kundze vēl dziedās.

Kurmene

Lai jau dzied! Nav jau man a s mājas, ka es varētu aizliēgt.

Kloķene atkal pie klavierēm.

Nu lūdzu, lūdzu, vēl ko?

Fogelene intonē.

„Zwei dunkle Augen.“ Pie durvīm klanvē.

Kurmene ķiedz no visa spēka.

Iekšā! Iekšā!

Purene ienāk. Ļoti steigusēs.

Labdien, mīļsi, labdien!

Kurmene ar nolūku stipri.

Ā, labdien, labdien!

Dziedāsana jāpārtrauc.

Fogelene redzami nikna Luītgardēi par Kurmēni.
Dumme Gans!

Kļokene Fogelenei.

Nu, lūdzu nu lūdzu pie kafijas. Nu jau būs mute pavīsam sausa. Nu, labdien, mīļā Purīn kundze.

Purene Iet sīkiem soliņiem, runā skati čukstēdama. Kad grib kaut ko spēcīgu, arvien uzlec kājās un ar uzsvāru pārlecas pār galdu, jo viņa pieraduse, ka uz viņu maz klausās.

Labdieniņ, mīļši, labdieniņ, labdieniņ! Skatīlīkām, skatīlīkām! Jau visi kopā! Bet kas ta' mani gaidīs! Apšveicinās, citas atņem sveicienu.

Kurmene zobgalīgi.

Jūs jau arvien tā pēdējā. Kā jau visi smalki laudīs.

Purene

Nebij vaļas, mīļši, nebij vaļas. Es jau biju Sarkandaugavā pie Krēslīņiem. Tie Krēslīņi man tādi attāli radīnieki — nu, var jau teikt, tādi tuvi radīnieki.

Kurmene stingri.

Pats tas Krēslīņš?

Purene

Pats, pats!

Kurmene.

Sakiet, vai tas pats Krēslīņš, kam esot bijis uz laukiem krogs; bet, ače, izdzēris, un nu pate sākuse vešu mazgāt.

Fogelene ar Luītgardi pa visu laiku ēd un dzer ar milzīgu apetīti.

Purene ar nepatīkšanu.

Kur nu, mīļši, izdzēris, kur! Pasaule izrunā. Pa savai glazītei iemeta un tagad jau — —

Kurmene smiedamās.

Tagad! Tagad jau svēts! Zināms, kur sieva valda maku! Un saka jau, ka valdība esot cieta, saka jau, ka pie reizes ir zuteņi nežēlojot.

48

Purene svētās dusmās.

Tu žē! Ko tie laudīs neizrunā! Ir gan pasaule! Lai Dievs sarg! Kā viņi nebaidās no elles mokām! Kā viņi nebaidās no pastaras tiesas! Atmet ar roku. Bet lai Dieva rokā! Paši atbīdīs pastaru dienā! Pāriedama uz citu, jau tri nosēpuma. Bet neba nu par to! Nemaz jau nedabūju izfeikt, kam dēļ es tur biju. Ače, tā Krēslene ir tuvu rada ar tiem Bīķiem — un tiem Bīķiem —

Kurmene izrauj tai vārdu no mutes.

Ak ja, par Bīķiem! Par tiem jau es pate gribēju stāstīt! Vai tad jūs vēl nekā nezināt?

Kļokene

Fogelene } Ko ta', ko ta'?

Kurmene

Tu žē! Ta' nezināt?

Purene starpā.

Nu ta' klausāties!

Kurmene Purenei.

Ta' ļaujiet jau nu man izrunāt!

Kļokene

Un es vēl tās Bīķu dāmas šodien uzlūdzu uz kafiju!

Kurmene

Uzlūdzāt! Uzlūdzāt! Tādas! Un tad jūs nekā nezināt?

Purene atsmejas.

Nu tad gan —

Kurmene

Tad ļažāt jel man!

Purene izsamisot.

Bet jūs tak nekā nezināt!

Kurmene sašutuse, uzlec kājās.

Es nekā nezinot? — Kur tad jūs tāda tā zinātāja! Kur tad jums tādas tās vēstis pienāca? Es nekā nezinot! Kur

Annas Brigader 4. sējums. Lugas — 4.

49

manš vīrs, tā sakot, ir gājis un skrējis katru dienu vai uz deguna klupdams, ko izzināt — tur jūs būsāt tā labākā zinātāja! Un tie ļaudis, ar kuriem mans vīrs ir runājis, tie jau negāja jums prasīt, tie paši pie Bīķiem, jā-saka, augu dienu celas un guļas. Un jūs gribāt apgalvot, ka jūs labāki zinot! Kur tad jums tādas zināšanas, ko?

Purene sašūtk sevi.

Kurmene nosēžas. Dusmīgi un uztraukti maīsa savu tasi.

Kloķene nepacietīga.

Nu stāstāt, stāstāt, Kurmis kundze. Kas tad jel tur īsti esot?

Fogelene

Ne, aber šito aufrejungu! Bet aber šito aufrejungu! Es jau vai — vai tīri dabūšu kādu krenķi. Ach, stāstāt gan, Frau Kurmen!

Kurmene atzvelas atpakaļ — svarīgi.

Nu jūs jau visi tos Bīķus pazīstat. Zināt jau gan, kā di-viņi ir. Kāda tā pate no laika gata! Lepna, kā velns!

Kloķene

Lepna, lepna!

Fogelene

Bet aber — das ist schon zu doll!

Kurmene ar gandarījumu.

Toreiz, kad es sev nopirku to kažoku ar zaļo plīša pārvelkamo: es jau tūlīn domāju, vai tad šī man netaisās pakal? Rīktīgi! Viņa ar! Atkal ar sarkanu plīšu! Mans tik maksāja trīs ar pus rubli aršīnā, un ko jūs domājat viņa? Viņa samaksā par savu četru rubļu aršīnā! Četri rubļi aršīnā! Toreiz jau es tūlīt domāju, ka kaklu lau-zis! Nu — un tas nu vēl nekas! Mana meita gāja tai lepnaļā skolā pie Štāles — ziniet, tur tik lielkungi vien laiz savus bērņus skolā, viņa padzirdēja — ar! Es nopirku savai meitai cepuri par pieci rubļi, bet viņa — ar štrausa spalvu pakalā, ar sleijeriem un lentēm — savi astoņi kā līkts! Mana meita iet divi gadi ar vienu!

mēteļi, bet viņai — katru gadu jauns, katru gadu jauns! Bet arē, kas nu iznāca!

Purene nevar vairs nociesties.

Bet jūs jau nemaz nezināt beigū!

Kurmene Purenei.

Ir gan cilvēks! Nevar viņš savu muti valdīt! Kur tad te vēl beigās!

Kloķene

Vēl jau nemaz nav ne labi pie sākuma.

Fogelene

Bet aber šito aufrejungu!

Kurmene

Nu, — un tagad domājaties to siktī! Katru vārdu uzsvēdama. Viņiem mājā nosprāgstot suns.

Fogelene pret Kurmeni.

— Šluņš —?

Purene

Ne jel! Viņai bijis brūtgans.

Fogelene pret Pureni.

— Brūtgans —?

Kloķene

Par to es ar' dzirdēju.

Kurmene nelaiņas traucēties. Ar uzsvāri.

Viņiem mājās nosprāgstot suns. Un apro-kot. Un tagad izrādījies, ka suns nojiftēts.

Purene starpā.

Ak tu zē! Es jau teicu, ka jūs nekā nezināt. Ātri izgrūz-dama. Viņa jau nojiftēja to brūtgāna brūti.

Kurmene

Ta' ļaujiet jau nu man miera! Tāpat ar uzsvāri. Un to jifti šī tik nolikusi izprovēdama — vai ar' varēšot ar to mirt. Ikdieniskā balsī. Es vēl to suni pazīstu: liels suns, garu,

ineltu spalvu — Karo lai bij vārdā. Ja — un tad — tad
tik nojūtēuse to brūtgana brūti —

Fogelene

Ach! Bet aber šito aufrejtungu! Es dabonu sirds klapē-
šanu! Kas par brūtgana brūti?

Kurmene

Bet jūs ar' it nekā nezināt! Viņai bijis brūtgans, nu!

Fogelene

Kam?

Kurmene

Kam? Tai Bīķu meitai! Kam? Visu laiku runā, bet viņa
tīri kā uz ausīm. Nu — un brūtgans bijis par komiju —

Purene

Kas par komiju? **Kasieris** bijis pie Blāķa, tai lielajā
vīna bodī.

Kurmene pielaižas.

Ak ja! Nu — un tā šis sācis ar šo saieties. Bet ta' nu ne-
varējis diezgan dot vien! Gan brošas, gan pulksteņus, gan
zīda blūzes, gan oriņus, gan aproces, un viss vēl jau tik uz
to smalkāko un labāko! — Un tā, kamēr ar' aprūcīes tās
algas —

Purene

Kur ta' nu algas! Senim jau viņš erābis iz k a s e s! Un ta-
gad sēdot **Kurmi**. Ja! Ietupināts! Še tev!

Kurmene

Tu mī! Cietumā! Redz, ko viņas nu padarījušas. Nu jau
laikam gan ar' būs diezgan! Nu jau ar' būs atēdušās!
Dīvu cilvēku stepkavas, var sacīt!

Purene

Bet jūs jau vēl tās beigas —

Fogelene

Kas ta' bij ar to shumj?

Kloķene

Ar to brūti, jūs gribējāt vaicāt?

Kurmene

Nu! Šis ar to Bīķu meitu gājis — gājis! Redzēj's: cik ta'
nu ilgi tā ies! — Putina viņu ārā! — Nu, saskaņijies cītū!
Virieša cilvēkam vai nu to var neimt par ļaumu? — Vai ta'
godiģu sieviešu trūkums? Bet nu, kā šī dabūj'se zināt
— v e i n a nodoms gatavs!

Purene arvienu starpā.

— Izlikusēs, ka nekā nezin —

Kurmene

— Un kādā ļaukā dienā —

Fogelene

— Nojūtēj'se to shumj —

Kurmene

— Šī atmākot pie v i n a s, pie tās Bīķu meitas — bijšas jau
draudzenes —

Purene

Ta' ne jē! Tur viņa bij'se, tur, pie tās o t r a s. Šī bij'se
taisni saslimuse, un tā Bīķu meita aiznesuse viņai v i n u,
ja, taisni viņu aiznesuse — šī bij'se tāda nabadze un —

Kurmene

Un kā to viņu i e d z ē r u s e — beigta kā muša!

Purene

Viņa papriekš izprovēj'sēs ar to suni. Taisni žurku jifts
bijuse!

Kurmene

Dzīvais sudrabs!

Purene

Zēvele!

Kurmene

Ar zēveli nemaz nevar nojūtēt!

Purene starpā.

Ak tu žē! Jūs man to gribat iestāstīt!

Kurmene sit uz galda.

Es saku, ka ar zēveli nevar nojiftēt!

Purene
Ko nu dziedāt!

Kurmene stāvu kājās.

Ko? Jūs man teiksat, ka es dziedu? Jūs man teiksat, ka ar zēveli var nojiftēt! Jūs mani sauksat par meli? Jūs visas esat liecinieces! Visas kājās.

Luitgarde

Mamā, mamā! Ich hab Angst!

Kloķene

Bet manas dāmas, manas dāmas! Lūdzu, lūdzu, lūdzu! Esat tik laipnas! Esat tik laipnas! Nu, kas tad bij? Nu, kā tas bij? Mīļā Kurmis kundze! *Apmierina. Visas nosēstas.*

Fogelene

Ach, so schrecklich, so schrecklich! Bet aber šito aufre-
junga! Bet policija tak viņu iefangājuse?

Kurmene

Kur šo dabūs? Aizbēguse! Nu meklējot.

Purene

Ne, ne! — Ta' dziržat jel —

Kurmene

Tēvs tūlīņ uz tām pēdām dabūjis trieku —

Kloķene

To var domāt!

Fogelene

Das ka' man sich denken!

Kurmene

— Un māte — tā esot aizvesta uz Rotenburgu. — To vairs nevarēsot izdziedēt! — Tik to Karo vien meklējot, to Karo vie' —

Fogelene

To shuni?

Kurmene

Ja! Tāda gara, melna spalva bij!

Purene uzlec kājās.

Bet beigu Jūs tomēr neviens nezināt. Ar spēku un uz-
svaru. Viņa ielēkuse kanalā!

Visas atplēš mutes.

Ko? Ko?

Purene cildeni, tāpēc ka tikuse pie vārda.

Vakarrīt, vakarrīt ielēkuse kanalā un tad aizvesta uz
glābšanas anštalī!

Fogelene

Kas? Kas tad ielēkuse?

Purene

Nu tā meita! Tā Biķu meita! Tas ir gan cilvēks! Nesa-
prot un nesaprot! Tāpēc jau es ar skrēju pie tiem
Krēslīņiem! Vai tad citādi to gaisa gabalu! Nu! Ja —
un ta' vakar pa turnsu aizveduši uz kapiem, pa aklu tum-
su! Nosēžas. Ikdieniški. Dievs vien zin, vai ceitungās
ar' pavisam liks!

Kurmene

Ceitungās! Kur nu! Tam Biķim jau ar' n a u d a; tas jau
visiem imutes aizbāzīs.

Kloķene

Bet Biķis jau esot noņemts no triekas!
Iestriem ātri Grieta.

Grieta

Madam, madamiņ!

Visas sabistas.

Kurmene splaudās.

Tpi tu spitalis, kā nobiedēja!

Kloķene

Kas ir?

Grieta

Viešņas pienāca! Vai vēl vārīt kapiju, vai? Bet mums vair' nav cigoriņu mājās!

Kloķene paklusu uz Grietu.

Vai tu kļūsēsi, vai! Kas tad atnāca?

Grieta

Biķu madama ar meitu!

Visas

Ko? Kas?

Grieta

Abas ar jaunkundzi. Un tāds liels, melns suns līdz! Ar tādu garu, melnu spalvu! — Par Karo sauc. Un viens viršķis ar' līdz.

Kurmene kājās.

Tpi tu! Tai kas notiks! Tā dai! Dzīvība sīksta kā čūskai!

Purene sasit rokas, izmisuse.

Ne, ne, es tik saku! Nu vairs nevar ne uz vienu cilvēku palaisties! Tik droši man to stāstīja tā Galdoniete. Ka zvērestu stāstīja.

Kurmene

Tā? Tā Galdoniete jums to stāstīja. Un tai pasaku kulei jūs ticat? Nu, liekaties iesāļties ar savām jaunajām zīnām! Tpi! Jānosplauņas!

Kloķene

Jāiet nu jāiet saņemt tie viesi!

Durvis atdarās. un tajās parādās divas elegantas dāmas un viens kungs ar suni. Vispārīga apsveicināšanās: Labdien! Labdien! Labdien! Atļaujiet iepazīstināt! u. t. t.

Fogelene rokas sasizdama.

Bet aber šito aufrejngu — šito!

Grieta nāk priekšā.

Bet aber šito aufjērungu!

Priekškaris.

Piezīme.

Tur, kur spēlē bez skatuves un priekškara, skicēte jānohoidz šādi:

Kloķene

Jāiet jau nu jāiet saņemt tie viesi.

Kurmene

Ja, jāiet jau nu gan.

Visas sakārtojas un sataisa mīļīgas sejas.

Kloķene

Nu labdien, manas dāmas! ak, kā es priecājos! Nemaz vairs negaidīju. Iziet.

Kurmene ļoti dūšīgi.

Tik ilgi neredzētas! Tik ilgi neredzētas. Iziet.

Fogelene rokas uz krūtīm.

Bet aber šito aufrejngu! Iziet.

Grieta

Bet aber šito aufjērungu. Iziet.